

1741 Ivar Larsen Skeiet

Ivar ble født i 1729 i Lånke. Han var sønn av Lars Ivarson Skei og Beret Olsdatter Skei. Sistnevnte ble 102 år gammel. Hans far dør da Ivar kun er ca.2 år og mora gifter seg på nytt den 8.juli 1731 med Tolleif Jensen Setnan. I en alder av 51 år gifter Ivar seg med Sara Pedersdatter, enka etter Ola Ingebrigtsen Vold. De fikk tre døtre. Følgende tradisjonsfortelling knyttes til Ivar Skeiet, senere Ivar Vold.

Ivar var en for sin alder kvikk og hårdfør gutt. Da han var i 12 års alderen var han en gang på jakt. Han hadde skutt en rype eller orrhane, og var på vei hjem. Da han kom til en setervoll fikk han se en bjørn som gikk inne på selve vollen. Ivar hadde sin rifle kun ladet med hagl, men dristet seg likevel til å fyre av et skudd mot bamsen, som straks stupte overende (?). Da Ivar trodde bamsefar ville reise seg og ta hevn, klatret gutten opp i et tre, men lot geværet ligge igjen på vollen. Bamsen reiste seg opp, lusket bort til treet hvor Ivar satt stiv av skrekk, bykset og bar seg så mose og kvist for igjennom lufta. Omsider ga bjørnen seg og ruslet ned i en dal og ble borte.

Langt om lenge våget Ivar seg ned. Han la ny ladning i geværet og gikk så langt frem på vollkanten at han så ned i dalen. Der fikk han øye på bjørnen. Den lå tilsynelatende livløs i en dalslukt. Unggutten turde ikke gå nærmere, men bega seg på hjemvei for å hente folk som kunne være med å ta bjørnen i øyesyn. Da han kom hjem til Skeiet ville ingen tro på ham. Han gikk derfor til Elvermoen hvor han fikk en gammel svenske, Mikkel het han, til å følge med seg opp på vollen igjen for å se på bjørnen. Det viste seg at bjørnen var død, og det bare av et enkelt hagleskudd. (!!?) Undertegnede betviler nok dette, men vi må innrømme våre tradisjonsfortellere såpass at noe "tilsvarende" trolig har skjedd, men at historien kanskje ble noe bjørnester etter hvert. Det som forsterker "historien" er at Ivar fikk som belønning for "et aller annet" en bedre og ordentlig rifle av sin stefar, Tellef Jensen Setnan. Ivar felte senere, dels alene og dels sammen med andre, i alt 12 bjørner. Mon tro om det finnes noen annen 12 åring som har skutt og felt en bjørn med hagl ?

Det fortelles videre om Ivar Skeiet at han var ivrig etter å finne skatten som visstnok var skjult i Blåhammeren ovenfor Elveran. Han fikk lyst til å finne skatten, og en kveld gikk han alene oppover for å lete. Men det var umulig å komme til både ovenfra og nedenfra til det stedet sagnet påstod at skatten var. Ivar dro derfor hjem igjen og hentet seg et sterkt og langt reip, som han festet i et tre og firte seg ned til stedet hvor han trodde skatten var. Skatten var nok dessverre ikke å finne – og der satt han fast. Han hadde ikke krefter til å heise seg opp igjen. Han forsøkte gang på gang. Kreftene ebbet sakte men sikkert ut. Han var nok litt flau – og hadde ikke tenkt å røpe for omverden hva han var ute etter. Han måtte komme seg ut av knipen med æren i behold. Men det fantes ingen utvei. Til slutt måtte han "krype til korset" og rope om hjelp. Ropene hans hørtes i vid omkrets, og det varte ikke lenge innen folk kom til og fikk heist opp den vågale gutten fra sitt farlige tilholdssted.

Ivar Larsen Vold døde 28.mars 1790. - Mor til Ivar var gift to ganger, fødte 8 barn, og ble 102 år gammel. Kona til Ivar, Sara Pedersdatter, - som han giftet seg med i 1780, var - som

innledningsvis nevnt, enka etter Ola Ingebrigtsen Sorte (Vold). Hun døde 19.januar 1850, hele 103 år gammel. Da hun ble enke etter vår Ivar, giftet hun seg for tredje gangen i 1792 med den nesten 20 år yngre Daniel Halvorsen Havdal.. Denne Daniel Havdal (Vold), som tar over som bruker på Vold, er bror til Halvor Halvorsen Havdal, født i 1775. Halvor gifter seg den 30.april 1807 med Anne Ivarsdatter, datter til vår Ivar og Sara. -- Så hva er det du har lest i siste avsnittet her: To brødre vokser opp, den ene kun 8 år eldre enn den andre. De gifter seg med henholdsvis mor og datter. Så var det vel likevel noe i uttrykket om at ”*noen liker mora – mens andre liker dattera*”.